

Вона там є

Богдан Лепкий

Стояв я сам-один, немов на варті
Забутий в?як у чужій землі,
І України я шукав на карті,
Шукав, шукав, та не було її.

Розірвана граничними стовпами,
Осяяна загравою пожеж
І розпанахана ворожими мечами,
Конала тихо серед власних меж.

Кругом кістки, череп'я, попелище,
Незвісного непройдений прост?р,
А в тім просторі, чую — ближче й ближче
Іде і вовком виє голод-звір.

Ні, ні! Не встою довше я на варті,
Закрию очі, кину кріс, піду...
Я України не знайшов на карті,
Може, в душі її я віднайду.

Вона там є. Єдина, неподільна,
Від Сяну срібнолентого по Дон,
Така розкішна, чиста, ясна, вільна,
Немов найкращий молодечий сон.

Прийде момент, коли сей сон скінчиться
І буде дійсність кращою від мрій,
А поки що най цілий світ валиться,
Хоч сам-один, ти вір і кріпко стій!